

Ali Bıyık

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.11.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ali Bıyık

Doğdu.
Yaşıyor.
Ölecek.

Abartılmış

Abartılmış bir sanatsın.
Sürgüne gönderilmiş bir sürgünsün.
Sen, umudunu arayan bir umutsun.
Bir pay biçiyorum kendime senden.
Bir de seni ant içiyorum derken...
Ben, senin içindeydin.
Sen de benim içimdeydin.
Kimleri sevdim senin için.
Kimleri unuttum senin için.
Bir gece hıçkırıklar ağladığı için.
Ben de ağladım sensizlik için.
Sürgündüm.
Sürüldüm.
Sen, beni buradan sürmeliydin.
Bir de gözlerine beni sürmeliydin.
Sen, sevilesi bir şeydin.
Bir başlangıcı olmayan gibi...
Bir de sonu olmayan gibi...
Sınırlandırılmamış sevgisin.
Hey gidi güzel hey...
Bir sen bilinmedin.
Bir ben bilinmedim.
Bir de kimse bilinmedi

Ali Bıyık

Akanda Giden Bir Ömür

O ihtiyar amca...
Bebekti,
Bir zamanlar...
Annesinin kuzusuydu,
Bir süre sonra...
Genç oldu,
Evlendi!
Eşinin can yoldaşığıdı,
Zaman onu da tüketmişti.
İhtiyarladı,
Eller buruştu,
Yüzü buruştu,
Ruhu 18 kaldı ama yaş 70'i buldu.
Kim...
Anlaşılmadı,
Kime...
Anlatamadı.
O amca...
Sonra o küstü,
Ama insanlar utanmadı.
Hayat yolculuğu o amcayı yormuştu!
Ayakkabısını bile çıkarmış,
Bu neyin mahcubiyeti?
Oysa mahcup olması gereken...
Sen değildin ki.
Seni o hâle bırakan bizler değil miydik?
Akanda giden bir ömür müydü?
Babasının mücevheriydi.
Annesinin süsüydü.
O amca mücevherlerin en güzeliydi.
Bu şiirin özü Zeynep Akanda'nın sözleri!

Ali Bıyık

Belki Bir Gün leceęim

Belki bir gün leceęim,
Belki bu benim son cmlem.
Sensiz buralardan gideceęim,
Sen unutmadıkça lmeyeceęim.
Belki bir gün beni hatırlarsın,
Mezarıma uğrarsın,
Son bir kez bana sarılırsın.
Toprağımdan çiçekler yeşerir,
Güzellikler bulur beni yarın.
Belki son gnm, ilk gnm gibi olur;
Yeter ki sen beni unutma.
Belki bir gün yaşıyacağım,
Senin yanında var olacağım.
Belki bir gün leceęim,
Sensiz geçen her gün leceęim.
Kimse beni beklemesin;
Kimsenin dönmedięi
O diyara gidiyorum.
Aklımdasın sen.
lmm sevdiklerime söylemeyin,
Sadece düşmanlarım bilsin
Ki bu onların en güzel günü olsun.
Belki bu benim son cmlem,
Belki bir gün leceęim.

Ali Bıyık

Bu Bir Şiir Değil

Bazen her şey görüldüğü gibi olmayabilir.
Örneğin bir simitçi
ya da bir boyacı...
Bazen kimin kim olduğunu kimse bilemez;
tıpkı senin gibi,
tıpkı benim gibi.
Yani,
şu cümlelerde olduğu gibi.
Bu bir şiir değil;
belki bir film,
belki bir dizi,
belki de bir sahne...
Ne olduğunu bilemeyiz.
Sadece sınırlandırılmışız;
...sınırların içinde...
doğup, yaşayıp öleceğiz.
Ya kendi filmimizin yıldızıyız,
ya da başkasının filminde bir yan oyuncu.

Ali Bıyık

Canavar

Bazı canavarları siz doğuruyorsunuz.
Masumların duygularını yok ederek.
Siz hiç terk edildiniz mi?
Siz hiç sevilmediniz mi?
Siz hiç unutuldunuz mu?
Masum birinin canavara dönüşmesi...
Sizin köhnemiş ruhlarınızdan doğdu.
Topraktan kopardığımız her can...
Can almaya çalışan başka bir can yaratır.
Bazı canavarları doğuran biziz.
Doğarken masumuz.
Zaman ilerledikçe her şey değişiyor.
Kimimiz erken son buluyor.
Kimimiz geç.
Ama sonuçta herkes sona eriyor.
Kimimiz çok hatırlanıyor.
Kimimiz unutuluyor.
Sonunda yok oluyoruz.
Bir zamanlar...
Tozduk.
Sudan çıktık.
Ayağa kalktık.
Ormanı geçtik.
Çölü geçtik.
Medenileştik.
Canlara can katarak canlara kıydık.
Ok attık.
Yay tuttuk.
Sonra silahı bulduk.
Kılıç kuşandık.
Birbirimizin canına kıydık.
Bazı canavarları biz doğuruyoruz.
Bazı canavarları siz doğuruyorsunuz.
Yanlış mı aradık?
Doğruyu mu aradık?
Yanlış mıydı doğru?
Doğru muydu yanlış?
Uydurduk birçok şeyi!
Uydurduklarımızı unuttuk!
Bir süre sonra inandık.
Rahme düştük!
Sonsuzluğu unuttuk!
Nereden geldiğimizi hatırladık mı?
Aydınlığı ararken karanlığımız ağır basıyor.
Uyanmak isterken karanlıkta kalıyoruz.
Hayatları karartıyoruz.
Özgürlük adına...
Barış adına...
Milyonları ve dahasını yok ediyoruz.
Üstünüz diye canavarlaşıyoruz.

Ali Bıyık

Cennet

Cehennemi cennete çevirenleri...
Onlar birbirini sevmeseydi!
Keşke hiç aydınlanmasaydım.
Sen dünyama güneş ve ay olmasaydın.
Onlar gibi karanlıkta kalsaydım.
Gündüzüm olmasaydın.
Bunların hiçbirini düşünmeseydim.
Sen beni düşünmeseydin.
Her şeyi öğrendikten sonra...
Sorgulamasaydım.
Sorgulamasaydın.
Kendim gibi birini bulsaydım...
Ama kendim gibi birini buldum.
Yaşlanıp gitseydim.
Sessizce solsaydım.
Onlar gibi...
Sen de tükenseydin.
Ben de tükenseydim.
Bir cennet avuntusuyla.

Ali Bıyık

Çok Yaşa Ölüm

Ölüm bile bir gün unutulacak.
Unutulacağız...
Ya hepimiz ya tekimiz.
Elbet bir gün...
Yok olacağız.
En çok bilinen de...
Hiç bilinmeyen de...
Bir gün...
Bir yıl...
Yüzyıl sonra...
Bir zaman sonra...
Unutulacağız...
Herkes hatırlanmak ister...
Bazımız unutulmak ister...
Kim olursan ol...
Ne olursan ol...
Bir gün unutulacağız.
Üç nokta gibi olacağımızı düşünürken...
Son bir nokta olacağız.
Nokta da bir gün son olacak.
Unutma...
Ölüm bile bir gün ölecek.

Ali Bıyık

En Azından Öyle

Elimde bir bardak ay...
Gözlerimde ağlamaya utanan bir yaş...
Denizi göremiyorum.
En büyük kavgam yalnızlığım.
Gökte kayıyor yıldızım.
Çayımı yudumluyorum.
Yanımda bir tek ben kaldım.
Herkes mutlu...
Herkes umutlu...
En azından öyle görünüyor herkes.
Değme mutluluklarına.
Değme umutlarına.
Herkes herkesle...
Ben ise kendimleyim.
Bir bardak ayım var.
Bitmeye hazır.
Bir de yalnızlığım var.
Benimle ölmeye hazır.

Ali Bıyık

Gözlerinden

Ey sevgili!
Gözlerinden gözlerime yaş gelmeseydi...
Sen, ağlamasaydın gözlerime...
Gözyaşının bu kadar yakıcı olduğunu bilmezdim.
Gözyaşının bu kadar acı olduğunu bilmezdim.
Her ağladığında bana acı çektirme.
Her ağladığında beni yakma.
Bana acı.
Ey Dünyalılar!
Yeryüzündeki suların sebebini...
Sizin iyiliğiniz için ağlayan...
Bir meleğin gözlerinden gelen...
Bir damla yaş olduğunu...
Biliyor musun?
Ey ruhum!
Yeryüzünde gözyaşı olmasaydı!
Üzüntü, keder, hüznün, melankoli...
Rahatlatma, korku, şefkat...
Empati, çaresizlik, suçluluk ve utanç...
Var olur muydu?
Ey insan!
Sevinç olmasaydı...
Gözyaşın olur muydu?
Gözyaşın olmasaydı...
Sen var olur muydun?

Ali Bıyık

Gül ki

Gözlerinde heyecanı görüyorum.
Heyecanla bakma gözlerime.
Gözlerin iblis gibi yakıyor.
Gözlerin zamansızlığı yaşıyor.
Ağlama, gece zambağım!
Ölürüm, tıpkı ölüm meleği gibisin!
Gül... Gül ki...
Kırmızı gül bile imrensin gülüşüne.
Melekler ve Şeytanlar...
İmrensin ölümüne...
İnsanlar kiskansın yaşamını!

Ali Bıyık

İki Yabancı

Şimdiki kendimden...
Geçmişteki kendime bakıyorum.
Kendimce kendime nasihat ediyorum.
O yabancı...
Ben yabancı...
İkimiz birbirimize yabancıyız.
Sonra birbirimizle tanışıyoruz.
Sen ve ben gibi...
Geçmişteki kendim de bana bakıyor...
O, bana şöyle diyor:
'Sen yabancısın.
Ben de sana yabancıyım.
Birbirimizi tanımıyoruz.'
Ben de ona şöyle diyorum:
'Asıl sen beni tanımıyorsun.
Çünkü ben senin karşılaşmadığın insandım.
Ama ben seninle birçok kere karşılaştım.'
Ve sonra ekliyorum: 'Artık o değilim!'
Ve ikimiz, birbirimize iki yabancıyız,
...aynı yoldan gelip...
...aynı sona giden...
İki yabancı.

Ali Bıyık

İmkansız Aşk

Ateş kendini yakar mı?
Ateş kendini yakar.
Ateşin sevdası su olursa...
Aşkı için ateş kendini yakar.

Ateş ve su gibi sevdim seni.
Ateş sevdiğini söyleyemez suya.
Su da söyleyemez ateşe sevgisini
Ateş sudan korkar, çekinir...
Su ateşi incitmemek için çekinir.
Suyun tek derdi ateşin sönmemesi
Ateşin içinde büyük bir yangın...
Suyu sevdiği için değil;
Suya söyleyemediği için sevgisini.
Suyun derdi nedir? Ateşi incitmemek...
Ateş haykırır:
Su seni seviyorum...
Su ateşin sesine aldırılmaz...
Ateş, suyun bu hareketine aldırılmaz...
Ateş, suyun üzerine vararak...
Su seni seviyorum...
Su öleceğimi de bilsem
Su seni seviyorum...
Ateş böylece haykırdı.
Suya sarıldı ateş.
Ateş, söndü suyun üzerinde.
Suyun aşkı ile yandı ateş...
Ateşin aşkı gibi sevdim seni
Suyun aşkı gibi yak, sen beni...
Ateş ve su gibi sevdim seni...

Ali Bıyık

İnsan İster

İnsan hayallerini yazmak ister bir yere...
Kimi mağaraya, kimi kâğıda,
Kimi bambaşka bir yere...
İnsan unutulmamak ister...
İnsan sevmek ister...
İnsan nefret etmek ister...
İnsan çok şey ister...
Kırk yılda bir, tam olursun.
Tam oldum derken yarım olursun.
Göç edersin, gidersin uzaklara.
Uzaklardan bakarsın ardına.
Geçmişini ve geleceğini...
Bugüne bırakırsın.
Gidersin uzaklara.
Zaman aynı zamandır herkes için.
Herkes için aynı değildir zaman.
Sonsuzluk dediğin zaman...
Yok olmak mıdır?
Başka bir hayata ulaşmak mıdır?
İnsan şiir yazmak ister.
İnsan rol yapmak ister.
İnsan hikâye anlatmak ister.
İnsan ne çok şey ister...
Doğmayı istemeyen insan...
Yaşamayı sürdüren insan...
Ölmeyi istemez.
Ama ölüm insanı ister.
Sonrasında ne oluruz?
Kimi bir şey olmak ister.
Kimi hiçbir şey olmak ister.
Herkes her şey olmak isterken...
Hiç kimse hiçbir şey olmak ister...
İnsan her şeyi ister mi?
İnsan tam olmayı mı ister?
İnsan yarım kalmayı mı ister?

Ali Bıyık

Karay Oğuz

Varmak için Kızılelma'ya...
Türkistan'dan yola çıktı atalarımız.
Ben Oğuz neslinden bir erdim.
Karay kızı bir gece ansızın sen geldin.
Sen Hazar'ın kuzeyinden...
Konakladın Akdeniz'e.
Ben Hazar'ın güneyinden...
Konakladım Bozkır'a.
Ayrı yollardan Anadolu'ya geldik.
Aynı kaynaktan beslenen iki nehirdik.
Biz yine aynı yerde birleştik.
Maveraünnehir'den Nil'e...
Güneşten aya...
Gök kubbenin altında...
Gerçekte...
Hayalde...
Birdik.

Ali Bıyık

Koşar Adım

Karanlık bir odadayım.
Sessiz ve sakın bir diyardayım.
Bir tek seni düşünüyorum.
Bir tek seni hatırlıyorum.
Birkaç kitabım ile seni anıyorum.
Gözlerimi de kapatsam...
Karanlık odamı hayallerimle aydınlatsam...
Suskunum. Titriyorum.
Sadece ve sadece düşünüyorum.
Ne bir ses var ne de bir pırıltı...
Gözlerimi kapıyorum...
Bembeyaz bir dünyanın...
Bir siyah noktasıyım.
Karanlık bir odadayım.
Mavi, yeşil, kahverengi...
Ela ile bakan gözlerimle...
Okyanusları aşıyorum.
Ne tutarsızım ne büyük bir çelişkiyim.
Bir tarafımda sen varsın bir tarafımda...
Sessizliğim.
Gözlerimi açtım...
Güneş ışıklarını benimle paylaşıyor.
Ne büyük bir heyecan Allah'ım.
Ne büyük bir aşk bu Allah'ım.
Gözlerimde bir tutam hüzün...
Bir umut açıyor güzün.
İşte sana geliyorum...
Ne uzaktan ne de yakından...
Koşar adım
Sana geliyorum.

Ali Bıyık

Krizantem

Şarı, kırmızı, beyaz,
Ölümü ve mutluluđu...
Simgeleyen sen.
Krizantem.
Beni benden öteye götüren...
Senin o güzel simgen.
Mutluyum hayattayım...
Mutluyum ölmekteyim...
Krizantem.
Şen ölümü hak edecek kadar güzel.
Ölümü yaşayacak kadar güzel.
Krizantem gel.
Gözlerime gül.
Gülü unuttum ben
Sana olayım bülbül.
Şarı, kırmızı, beyaz,
Ölümü ve mutluluđu...
Simgeleyen sen.
Krizantem.

Ali Bıyık

Mahkumuz

Biz, sessiz kaldığımız sürece...
Karanlıkta yaşamaya mahkûmuz.
Biz, mahkûm olduğumuz için...
Karanlıkta çürüyeceğiz.
Biz, aydınlığı görmeden...
Karanlıkta güneşi seyredeceğiz.
Biz, bedelini ödemediğimiz hayat için...
Karanlıkta sancıyla gebereceğiz.

Ali Bıyık

Savaşçı

Ben bir savaşçıyım.
Eli kanlı bir savaşçıyım.
Memleketim için...
Ailem için...
Kahramanım.
Ben eli kanlı bir savaşçıyım.
Düşmanım için katilim!
Öldürdüm hiç tanımadığım masumları.
Bana zararı olmayan insanları.
Onların da çocukları vardı.
Öldürdüm hepsini!
Niçin öldürdüm?
Barış için!
Bir canlıyı incitmeyen ben.
Barış için insanları öldüren ben.
Yaradana kendimi affettirmek için.
Her gece kanlı ellerimle dua ederken...
Gözlerim yaşlı.
Elim ise hala kanlı!
Masumların kanları var elimde.
Onları öldürdüğüm anlar var geçmişimde.
Ben kendimce kendimi masum gören...
Eli kanlı bir kahramanım ben.

Ali Bıyık

Sen gibi Ben

Sen gibi ruhumdasın.
Ben gibi yangınsın...
Aşk gibi şifasın...
Sevgi gibi tatsın...
Senden çıkar...
Beni...
Bir tek sen kalırsın.
Bir de sensiz ben kalırım...
Adından geriye kalan bir şiir...
Son.
Kendini bir halt sanan, sen.
Hayalin hayalini hayal et.
O bir hayalet.
Veyahut o bir gerçek.
Yalnızlık rıhtımında...
Bir insanı nasıl sararsa bir korku.
Bir insan nasıl sarılırsa umuda.
Ben, sana öyle sarılıyorum.
Ben, seni öyle sarıyorum.
Ve sonra:
Bir kez yanlış yaptın, sen.
Yanlışın adı: ben.
Sonsuz kez doğru yaptım, ben.
Doğrunun adı: sen.
Her zaman...
"Doğru olan sendin. Yanlış olan ben."
Hep...
"Yanlış olan bendim. Doğru olan sen."
Senden ben eksildi.
Bir sen kaldın.
Bir ben kaldım.
Ve sonra:
Herkes susmuştu.
Karanlık gibi suskundu, gündüz.
Karanlık, benim içimdeydi.
Gündüz, senin içimdeydi.
Ben, karanlığın içindeydim.
Sen, gündüzün içindeydin.
Ve sonra:
Güneşi hissediyorum, seninle.
Ruhum ise hayallerimde...
Ben ise karanlığın içinde.
Güneşte senin içinde.
N'olur gel!
Ruhunun en ince yerinden gel.
Sol yanıma gel.
Ve sonra:
Garip bir ses kulaklarımda yankılanıyor.
Cennet'i yaşıyorum.
Sensizlik, Cehennem gibi yakıyor.
Sevgi, ana gibi.
Ben de seni, senin sevdiğin kadar seviyorum.

Hayır!
Seni sevdiğim kadar kimse sevemez sevgimi.
Sevgi, şahdamarımız gibi.
Sustum.
Sustu.
Ve herkes susmuştu.
Kimse dokunamadı o aşka.
Sırrı anlatamadı o aşka.
Sustu. Utandı. Arlandı.
Ve aşkı düşünerek...
Ağladı.
O, şimdi hayalet.
Şimdi onu hayal et.
O, bir gerçek.
O, şu an her yerde.
Benim olmadığım yerde.
O, şu an benim bedenimde.
O, şu an benim ruhumda.
Şimdi o, bir hayalet.
O, şu an hiçbir yerde.
Benim olmadığım yerde.
O, şu an benim şiirlerimde.
O, şu an benim hayallerimde.
Ben, tüm umudumu yitirmişken...
Ben, karanlık dünyamda iken...
Güneş gibi doğdun, sen.
Ve sonra bir ses duydum:
"Sen!"
Ve bir ses daha duydum:
"Ben!"
Anlamı ise:
"El değmemiş aşk."
"Sen gibi Ben."
Sonun, sonum ve sonumuz:
Sonsuzluk...

Ali Bıyık

Sona Doğru

O an ki herkesin ilk doğumu.
Madde, enerji, uzay ve zaman...
Var olduğu günden beri...
Dünyanın şekillenmesi bizden önceydi.
İlk yaşam belirtileri...
Dağları, ovaları, nehirleri, okyanusları...
Hayal ettikten sonra sona doğru...
Saniye saniye adımlarımız zamana karşı yürüdü.
Krallıklar, hükümdarları doğurmadan çok önce...
Dünyada demokrasi yokken,
Dünyada yalnızca onlar mı vardı?
Hemen sonra, ilk basitler kendine geldi;
Hayvanlar, bitkiler ve bizler...
Bizden önce baskındı dinozorlar,
Biz ise onlardan daha küçüktük,
Tıpkı hayallerimiz gibi...
Çünkü henüz uzay keşfedilmedi.
Hâlâ medeniyet inşa ederek,
Birbirimizi yok etmedik.
Başkalarının yok oluş kaderi,
Bizim varoluş kaderimizdi.
Buna bir şeyin etkisi dedik.
Ya da kaderdi.
İki kardeş yolunu ayırdı...
Bir, ilk günkü gibi sade ve basit kaldı.
Diğeri ise gökyüzüne baktı.
Bir süre sonra, kendini uzayda buldu!
Daha önceden mi öğretilmişti?
Yoksa yeni mi keşfetmişti?
Bildiğimiz tek şey vardı:
Sadece ilerliyordu...
Kendisine benzemeyenleri köle ederek.
Ateşi kontrol ettiler.
Göç ettiler bilmedikleri diyarlara.
İlkellikten bugüne geldiler.
Kan dökerek ilerlediler.
Yok ederek kendilerini gösterdiler.
En büyük aşka ulaşmak için...
Başladı en büyük göç!
Kuzeye, güneye, doğuya ve batıya gittiler.
Kendilerini mi arıyorlardı, yoksa...
Başkalarını mı arıyorlardı?
Yoksa kendilerini yaratana mı yönelmişlerdi?
Bilemiyoruz.
Yerleştik ve keşfettik.
Evcilleştirdik ve evcilleştik.
Suyun etrafına bereketli sığınaklar yaptık.
Köyler, kasabalar, şehirler kurduk.
Bazılarımızı özel kıldık.
Onlara inandık ve onları takip ettik.
Anlaşmak için duygularımızı somutlaştırdık.
Birkaç kişiden, bir sürü kişi olduk.

Adına "medeniyet" dedik.
Adına "imparatorluk" dedik.
Kardeşlerimizi...
Hem yok ettik, hem kendimize köle yaptık.
Güçlü olan belirliyordu artık:
Kimin köle, kimin sahip olduğunu.
Şimdi soruyoruz kendimize:
Yavaş yavaş tükeniyor muyduk?
Küçük güçlünün yerini...
Büyük güçler aldı.
Uyduruklarımıza o kadar inandık ki...
İnanmayanları öldürdük.
Yetişkinler için masallar uydurduk.
Ki bu masallar masum masallar değildi.
Kanlı masallardı.
Yeniden düzenledik.
Çok kez öldük.
Hep yeniden doğduk.
Ruhlarımızı bir yerlere işledik!
En çok da arzumuzu, sevgimizi.
Kardeşlerimizi keşfettik.
Bu keşif onları sömürmekti.
Çünkü biz tükendik!
Onlardan yeni şeyler öğrendik!
Öğrendiklerimizi sattık.
Sattıklarımız bizi aydınlattı.
Aydınlık doğurdu.
Bebeğimizin adı: Makine!
Eli kanlı masallardan sonra...
Milyonlarca insanımızı tükettik.
O da yetmedi,
Başka milyonlarca insanımızı...
Toprağa gömdük.
Onlar topraktan tekrar yeşermedi.
Ne yeryüzü başka renkti!
Ne gökyüzü kendi rengindeydi!
Ne okyanuslar hatırladığımız renkтейdi!
Her yer kırmızıydı, tıpkı kan gibi.
Bu kırmızı rengin ardından...
Gecemizi aydınlatan masala gittik.
Aramızdaki duvarları yıktık.
Yeni şeyleri yeniden keşfettik.
Birbirimizden habersiz.
Bir süre sonra,
Her şeyi öğrendik ama!
Birbirimizi unuttuk.
Son zamanlara bakın!
Her şeyden sonra...
Herkesten sonra...
Çok sonra...
Sonunda ölüyoruz.
Hem de hatırlanmayan bir sonla...

Kendimizde kayboluyoruz.
Tıpkı insan gibi değil mi?
Doğdu, yaşadı, soldu, öldü...
ve yok oldu.
Son!

Ali Bıyık

Yarım Kalmışlık

Dünyanın her bir noktasında...
Senin bilmediğin...
Göz ardı ettiğin o diyarlarda...
Bir acı, bir feryat!
Hissetmiyorsan...
İnsanlığından utan.
Yalvarıyor insanlığa...
Bir insan...
Kaç yaşında olursa olsun...
O bir insan.
Bir bak!
Dön bir kere daha bak!
Biri tecavüz ediyor.
İnsanlık adına...
Biri öldürüyor.
Barış adına...
Suçu neydi?
Günahı neydi?
Gözlerinden yaş değil!
Kan akıyor.
Ölümü arzuluyor.
Öldüremiyor kendini.
Biliyor ki o kutsal ruh...
O kutsal beden...
Kendine emanet.
Biliyor ki...
Bir can almak...
Tüm insanlığı öldürmek olduğunu...
Biliyor.
Nasıl edecek ona hıyanet?
Bir acı, bir feryat...
Hissetmiyorsan...
İnsanlığından utan.
Dün oraya düşen ateş...
Yarın koynunda olacak sana da eş.
O zaman...
Bir güneş gibi...
Bir cehennem gibi...
Seni de yakacak.
Anlayacaksın o dünkü yangını.
Hissedeceksin o acıyı.
Duyacaksın o feryadı.
O çaresiz bir şekilde çırpınışı...
Gözlerin ile resmedeceksin.
Hiç düşünmedin mi ey insan?
O, annendir.
O, kız kardeşindir.
O, babandır.
O, erkek kardeşindir.
O, sensin.
Bir acı, bir feryat...
Hissetmiyorsan...

İnsanlığından utan.

Ali Bıyık

Zaman

Yarın uyanmak için...
Bugün uyusam...
Bugün uyansam...
Bugün, dünse...

Bugün uyandımsa...
Yarın bugün mü?
Yarın yoksa...
Dün de yoktur.
Sadece bugün vardır.

Zaman dediğimiz şey...
Ya her şeyse...
Ya da hiçbir şeyse...
Zaman, o zaman mıdır?

Ali Bıyık

Zaman Donda

Sensizlikte sensin.
Ve bugün seni hatırladım.
Ayın kaçınıcı günüydü,
Yılın kaçınıcı ayıydı...
...ve ben kaç yaşındaydım?
Yıllardan hangi yıldı?
Ben sadece...
...bir kış günü olduğunu hatırlıyorum.
Hava soğuktu.
Zaman seninle dondu.
Zaman sensiz doldu.

Ali Bıyık